DAN TĂRCHILĂ

TEATRU

ALBASTRU DESCHIS

Comedie ocazională

PERSONAJELE

O FEMEIE DE 35 DE ANI, MEDIC

O SORĂ MEDICALĂ DE 21 DE ANI

UN NECUNOSCUT DE 40 DE ANI, ÎNTR-UN COSTUM ALBASTRU DESCHIS

Cîteva elemente de mobilă vopsită în alb, care să sugereze o cameră de gardă dintr-un spital. O masă cu două scaune, o canapea, un cuier, un dulap mic cu geamuri, pe rafturile căruia se găsesc fiole, cutii cu medicamente, fețe etc. Pe masă, un brăduț împodobit cu globuri și lumînări, precum și un telefon. O ușă în fund.

La ridicarea cortinei, Doctorița, în halat și cu stetoscopul atîrnat după gît, așa cum îl poartă medicii interniști, tocmai a ridicat receptorul.

DOCTORIȚA (e o femeie drăguță, prea puțin cochetă, cu părul scurt sau, eventual, strîns la spate într-un coc, cu prea multă „morgă" de medic) : Da, eu... Ce să fac, slujba înainte de toate... Da, tocmai acum, de revelion... De ce tocmai...? Foarte simplu, draga mea : am tras la sorți și am căzut eu de gardă... A, nu-i chiar atît de rău. Mi-am făcut și un brăduț cu globuri și lumînări. Și apoi, îl aștept și pe Emil... Bineînțeles, vine aici să ciocnim un pahar de șampanie... Mulțumesc, mulțumesc... Și eu vă doresc tuturor multă fericire și noroc pentru noul an... Pa !...

(Pune receptorul în furcă și devine brusc tristă.)

(Sora intră încet, cu timiditate.)

SORA (e o fată drăguță, aproape un copil, foarte bucuroasă că o vede pe Doctoriță) : Bună seara.

DOCTORIȚA (încercînd să-și mascheze tristețea) : Bună seara, draga mea.,

SORA : Nici nu știți ce bine îmi pare că sînteți dumnea-

voastră de gardă în noaptea asta ! Adică... vă rog să mă iertați. Sînt o egoistă.

DOCTORIȚA : Nu te mai scuza atîta. La vîrsta ta, nu poți fi egoistă.

SORA : N-am vrut să spun că... Înțelegeți, nu ? Poate că ați fi petrecut revelionul ca toată lumea, nu aici în spital.

DOCTORIȚA : Nu, nu, e mai bine aici...

SORA : Dar eu, totuși, sînt fericită că fac cu dumneavoastră de gardă. Deși nu prea înțeleg cum s-a-ntîmplat. Parcă nu erați dumneavoastră în noaptea asta.

DOCTORIȚA : Colegul meu mi-a dat un telefon acasă și m-a-ntrebat dacă nu-l pot înlocui.

SORA (mirată) : Și dumneavoastră ați acceptat ?

DOCTORIȚA : Da... am acceptat, după cum vezi.

SORA (cu o explozie de bucurie) : Ce bine !

DOCTORIȚA : Și, în definitiv, de ce-i așa de bine ?

SORA : Pentru că... (Se oprește.)

DOCTORIȚA : Pentru că ?

SORA : Nu-mi place să fac de gardă cu... (Se oprește iar.)

DOCTORIȚA : Aha ! (Apoi.) De ce ?

SORA (încet, timid) : Îmi face curte.

DOCTORIȚA (cu o scurtă explozie de rîs) : Îți face curte ?! Dar e cu treizeci de ani mai bătrîn ca tine.

SORA : Tocmai de aceea... (Căpătînd curaj.) Nu mă slăbește cu insistențele... Tot timpul apropouri, tot timpul vorbe cu două înțelesuri... (Cu o naivitate copilărească.) Dacă nu-mi place, ce să fac ? (Apoi, iar cu curaj.) Și odată a vrut chiar să mă sărute... tot într-o gardă.

DOCTORIȚA : A reușit ?

SORA : Nu. I-am și spus atunci ceva care cred că l-a supărat puțin. (O mică pauză, în care Doctorița e cu gîndurile în altă parte.) Nu mă-ntrebați ce ?

DOCTORIȚA : Ba da. Ce i-ai spus ? (Sună telefonul. Doctorița ridică receptorul.) Alo ! (Încercînd să fie veselă.) A, voi sînteți ? Dar nu vorbiți toți deodată. Nu înțeleg nimic... Cum, mi-ați dat telefon acasă ?...

Da, întîmplarea a făcut să fiu de gardă tocmai de revelion... Ei, cineva trebuie să fie de gardă... Nu v-am spus ? Întîmplarea... Mulțumesc. Ne vom vedea altă dată... A, nu, nu voi fi singură. Am făcut și un brăduț. Vine și Emil să ciocnească un pahar de șampanie cu mine. Trebuie să sosească dintr-un moment... Bine, îi spun și din partea voastră... La revedere și la mulți ani tuturor. Petrecere bună ! (Pune receptorul în furcă și își reia masca ei de tristețe ; apoi către Soră.) Ce ziceai ? Parcă era vorba de doctorul care-ți face curte...

SORA : Cînd a vrut să mă sărute, i-am spus : Nu credeți că ar fi trebuit să vă nașteți în timpul celui de-al doilea război mondial, și nu înainte de primul, pentru a avea dreptul să mă sărutați ? (Rîde.) Dacă ați ști cum m-a privit ! Mi-era și teamă să nu-mi dea o palmă.

DOCTORIȚA : Ești o fată curajoasă. (Apoi :) Dar... bradul acesta cine l-a adus ?

SORA : Bradul ? Nu l-ați adus dumneavoastră ?

DOCTORIȚA : Nu. L-am găsit aici.

SORA : Eu așa credeam. De altfel, nici nu era acum o jumătate de oră. Ce curios ! Zău, e foarte ciudat ! Și ce frumos e !

DOCTORIȚA : Și chiar nu știi cine l-a adus ?

SORA : Pe cuvîntul meu că nu știu.

DOCTORIȚA : Nu-i o surpriză din partea ta ?

SORA : Nu. Și-mi pare rău că nu e.

DOCTORIȚA : Sigur, sigur ?

SORA : Credeți-mă că nu știu. Și mă-ntreb cine a putut să-l aducă fără să-l văd și eu ? Tot timpul am stat în spital.

DOCTORIȚA : În cazul acesta, nu rămîne decît Moș Gerilă care ar fi putut să-l aducă. Cu o singură condiție, bineînțeles : ca Moș Gerilă să existe cu adevărat. Dar cum nu există cu adevărat, înseamnă că totul e foarte ciudat. Ca și viața noastră, de altfel.

SORA (după o clipă, aproape fără voia ei) : Sînteți tristă ?

DOCTORIȚA : Puțin, draga mea.

SORA (ca să schimbe vorba) : Așa-i că n-ați apucat să vă coafați nici dumneavoastră ? E o nebunie în oraș. Toate femeile se coafează pentru revelion. Știți că se duc de la cinci dimineața ? Eu cred că era mai bine pe vremea perucilor. Nu-i așa ?

DOCTORIȚA : Eu de unde să știu ? Sau mă crezi atît de bătrînă, că am apucat și secolul lui Ludovic al XIV-lea ?! Să știi că n-am decît treizeci și cinci de ani, draga mea. Adevărat, foarte mult față de tine, dar foarte puțin față... de mine.

SORA : Iertați-mă, n-am vrut...

DOCTORIȚA : Dar nu m-am supărat deloc, mai ales că și tu vei avea odată treizeci și cinci de ani.

SORA : Și de-abia aștept să-i am, numai ca să vă fac plăcere.

DOCTORIȚA : Mulțumesc, draga mea. Dar atunci cînd vei avea tu treizeci și cinci de ani, eu... vezi tu, eu îi voi fi avut de mult. (Pe alt ton, mai oficial, mai rece.) Acum, să vedem ce-i prin serviciu.

SORA : Mai nimic. Doar bolnava de la trei, cu insuficiența cardiacă. Azi, pe seară, a avut din nou o criză. Acum se simte bine.

DOCTORIȚA : I s-a făcut digitală ?

SORA : Da. După ce și-a revenit, mi-a spus că-i fericită fiindcă apucă și anul care vine. Apoi mi-a mărturisit că are o singură fiică, la Cluj, dar că nu i-a scris nimic despre starea ei, de teamă să nu vie s-o vadă tocmai acum, de revelion, și să-i strice sărbătorile. Mîine, însă, îi va trimite o carte poștală.

DOCTORIȚA : În rest ?

SORA : În rest, nimic important. N-avem nici un caz grav. Doar dacă n-o veni vreo urgență. A, uitasem, bolnavul de ciroză de la șase vrea cu orice preț să se scoale din pat, ca să-l prindă Anul Nou în picioare.

DOCTORIȚA : Ofițerul acela ?

SORA : Da, întocmai. Zice că Anul Nou trebuie să-i găsească pe oameni în picioare, în poziție de drepți.

DOCTORIȚA : Poate că are și el dreptate. Toți ar trebui să stăm drept în picioare în fața viitorului. Dacă putem, firește. Dacă avem curaj... Curaj și speranțe... Du-te la el la miezul nopții și ajută-l să se ridice pentru o clipă în picioare...

SORA : Bine, așa voi face.

DOCTORIȚA : Și treci cît mai des pe la bolnava cu insuficență cardiacă. Anunță-mă dacă iar face vreo criză. De altfel, am să trec și eu mai tîrziu prin toate saloanele.

SORA : Am înțeles. Mai avem o jumătate de oră pînă la miezul nopții. Voi veni să vă urez „la mulți ani".

DOCTORIȚA : Te-aștept, draga mea. Apoi vom merge amîndouă din salon în salon și le vom ura și bolnavilor.

SORA (veselă ca un copil) : Da. Și vom aprinde și pomul ! Și dacă-mi veți da voie, am să vă sărut pe obraz. Fiindcă... îmi sînteți foarte dragă... (Iese repede. Sună telefonul. Doctorița ridică receptorul.)

DOCTORIȚA : Alo ! Da, clinica de boli interne. Medicul de gardă. Spuneți, vă rog... Da... da... E în vîrstă ? Da... febră mare, transpirații, sufocări... Da, mai departe... Cum, credeți că-i în comă ? Aduceți-l urgent la spital... Spune că nu vrea să vină ? Cum e în comă dacă poate vorbi ?... Nu înțelegi nici dumneata ? Totuși, pot să vă trimit o salvare... Inutil ? De ce ?... Unde spune că se duce ?... Alo ! Nu-nțeleg. Cine-i ia locul ? Anul Nou ?... (Apoi, dîndu-și seama că e o farsă.) A, tu ești, măi nebunule ? Cum să-ți cunosc vocea, dacă ți-o schimbi ?... Și eu, care credeam că e un caz urgent !... Bine, dar voi ?... Petreceți ? Și eu. Nu ca voi, dar am și eu un brăduț pe care mi l-am împodobit frumos. Și apoi, îl aștept pe Emil să sosească... Bineînțeles că vine. Cum să mă lase singură tocmai în noaptea asta ?... Uite, că a și venit. Emil, cine altul ?... Acum e lîngă mine. Să ți-l dau la aparat ?... Zice că nu are timp, fiindcă mă sărută... (Prefăcîndu-se că vorbește cu cineva lîngă ea.) Emil, fii cuminte !... (Apoi, tare) Bine, la

revedere ! (Pune receptorul în furcă, rămînînd mai tristă decît înainte și așezîndu-se pe scaun, imobilă. Apoi, încet.) Emil, fii cuminte ! Nu mă mai săruta atîta... (Un oftat adînc îi scapă din piept, deznădăjduit.) Oh !... (Ușa se deschide brusc și intră Necunoscutul.)

NECUNOSCUTUL (e un bărbat înalt, bine făcut, simpatic, cu o voce plăcută, caldă. Poartă un costum elegant de culoare albastru-deschis. Brațele îi sînt pline de cîteva pachete cu daruri, frumos ambalate. Cînd se mișcă, are o deosebită vioiciune și degajare. Chiar dacă nu rîde, și rîde foarte mult de altfel, ochii lui rîd parcă încontinuu. După ce intră și închide ușa cu piciorul) : Bună seara.

DOCTORIȚA (uimită, contrariată) : Bună seara.

NECUNOSCUTUL (împrăștiind pachetele pe masă și pe canapea) : Uf, bine că te-am găsit ! Te-am căutat și pe-acasă.

DOCTORIȚA (în timp ce îl urmărește uimită, încearcă să spună ceva) : Nu înțe...

NECUNOSCUTUL (împrăștiind pachetele pe masă și pe că ai preferat să faci de gardă ? Parcă era vorba să rămîi acasă în noptea asta, nu ?

DOCTORIȚA (izbucnind) : Cine ești ? Și ce cauți aici ?

NECUNOSCUTUL : Pe dumneata.

DOCTORIȚA : Dar nici nu mă cunoști !

NECUNOSCUTUL : Căutăm totdeauna ce nu cunoaștem. Dar, la drept vorbind, eu tot te cunosc puțin. Altfel, n-aș fi venit aici.

DOCTORIȚA : Dacă nu-mi spui cu cine stau de vorbă...

NECUNOSCUTUL (rîzînd) : Ce se-ntîmplă ? Mă dai afară ?

DOCTORIȚA : Bineînțeles ! Și cît mai repede.

NECUNOSCUTUL (împrăștiind pachetele pe masă și pe rog, dă-mi voie să mă așez. Dacă ai ști cît am alergat ! Eram sigur că te găsesc acasă. La ora șase, nici vorbă nu era să vii în gardă.

DOCTORIȚA (ridică enervată receptorul și face un număr scurt) : Alo, poarta ? Aici medicul de gardă. De ce i-ai dat voie adineauri unui bărbat să intre în

spital ?... Acum cinci minute, într-un costum albastru-deschis. Cum n-a intrat nimeni de o jumătate de oră ? (Pune receptorul în furcă ; către Necunoscut.) Pe unde ai intrat, domnule ? Portarul spune că n-ai trecut pe la poartă. (Necunoscutul rîde.) Doar n-oi fi sărit gardul ?!

NECUNOSCUTUL : Și de ce nu ? Întuneric e, de plouat, plouă, e foarte ușor să escaladezi un gard. Apropo : ce zici de ploaia de-afară ? În plină iarnă ! Eu am văzut rareori revelioane cu ploaie și nu prin părțile voastre, ci mai spre sud. Închipuiește-ți că am stat cîteva minute pe sălile spitalului ca să-mi usuc picăturile de pe haină. Nu puteam intra la dumneata cu haina udă, nu ? Mă așteptai mai devreme ?

DOCTORIȚA : Eu pe dumneata ?!

NECUNOSCUTUL : Te rog să mă ierți că am întîrziat, dar de-abia am putut să iau autobuzul 33. Am mers cu un singur picior pe scară vreo patru stații. De taxi, nici vorbă. Nu prinzi nici unul. Și cu atîtea pachete în brațe, îți poți imagina că nu mi-a fost ușor. Noroc că autobuzul e cu autotaxare și am scăpat fără să scot bilet.

DOCTORIȚA (dură) : Și acum, te rog să te ridici, să-ți iei pachetele și să pleci.

NECUNOSCUTUL (rîzînd) : Tot... peste gard ?... Să lăsăm gluma. Pachetele sînt pentru dumneata. Nu-ți închipui că le-am cărat pînă aici ca să le iau înapoi ?!

DOCTORIȚA : Nu primesc daruri de la necunoscuți.

NECUNOSCUTUL : În primul rînd, nici nu știi dacă sînt de la mine. Poate că ți le-a trimis... altcineva.

DOCTORIȚA (încet, agățîndu-se de un gînd) : Emil ?

NECUNOSCUTUL (venind lîngă ea) : Trebuie să jucăm cinstit. Nu. Nu ți le-a trimis Emil. Nici nu putea să ți le trimită el.

DOCTORIȚA : „Nici nu putea să ți le trimită el" ! Cine ești dumneata, de-mi cunoști secretele ?

NECUNOSCUTUL : Nu le cunosc, dar din moment ce știu sigur că darurile nu sînt de la Emil, înseamnă că nici nu putea să ți le trimită el. E logic.

DOCTORIȚA : Într-un fel, da, e logic.

NECUNOSCUTUL : Totdeauna logica e numai... într-un fel. (Sincer trist.) Îmi pare rău.
DOCTORIȚA : De... logică ?
NECUNOSCUTUL : Și de logică.
DOCTORIȚA : Mulțumesc. Ești, totuși, amabil.
NECUNOSCUTUL : Îmi dau toată silința. Ce vrei ?... Profesiunea !
DOCTORIȚA : Mă rog ?
NECUNOSCUTUL : Adică... în sfîrșit, să trecem peste asta. Uneori e plicticos, alteori — agreabil. Ca acum, de exemplu.
DOCTORIȚA (adulmecînd) : Miroase a mandarine !
NECUNOSCUTUL : Două kilograme. Miroase a două kilograme de mandarine, fiindcă atîtea am adus.
DOCTORIȚA : Ești foarte drăguț. Mirosul de mandarine mi-aduce aminte de copilărie. Pe atunci nu aveam griji, nu existau necazuri...
NECUNOSCUTUL : Nici Emil.
DOCTORIȚA (pentru ea) : Nici Emil.
NECUNOSCUTUL : E actor, nu ?
DOCTORIȚA : Văd că știi tot. Da, e actor.
NECUNOSCUTUL : Nu știu, presupun. Între medicină și teatru a existat totdeauna o atracție. Poate pentru că, la începuturile lor, și medicina și teatrul se bazau pe magie și pe... escrocherie !
DOCTORIȚA (rîzînd) : Probabil că ești prieten cu Emil și ne-am cunoscut la vreo petrecere. Dar eu nu-mi aduc aminte deloc de dumneata.
NECUNOSCUTUL : În sfîrșit, am reușit să te-nveselesc puțin. Hai, spune-mi acum ce-a fost cu Emil. Vreau să știu.
DOCTORIȚA : Ții neapărat ?
NECUNOSCUTUL : N-am încotro. Doar nu vrei să te-ntreb dac-ai fost cuminte și să te rog să-mi reciți o poezie cu „Miți-Mițișor, mînca lăptișor, iar domnul Codău, cîine mare, rău...“
DOCTORIȚA : N-am să-ți spun niciodată nimic.
NECUNOSCUTUL : Pentru că ținem mai mult la durerile noastre decît la bucurii. E un paradox. Mărturisirea durerii e a renunța puțin la ea. Și uneori nu vrem să renunțăm. Atunci cînd ne e frică de ziua

de mîine. Atunci cînd nu avem puterea de a spera. Și toate astea, din lipsă de imaginație, de fantezie. Va să zică, l-ai cunoscut anul trecut la un restaurant. Pe urmă ?

DOCTORIȚA : Nu l-am cunoscut la un restaurant, ci într-o seară la niște prieteni.

NECUNOSCUTUL : A, da, ai dreptate. Chestia cu restaurantul a fost cu altă doctoriță.

DOCTORIȚA : Cum adică „cu altă doctoriță" ?

NECUNOSCUTUL : Adică... o doctoriță a cunoscut un bărbat într-un restaurant. Coincidența face ca să-l cheme tot Emil. De aceea am făcut confuzie cu dumneata.

DOCTORIȚA : Adică spui vorbe fără șir.

NECUNOSCUTUL (rîzînd din nou) : E adevărat. Uneori, oamenii nu mă înțeleg, sau mă înțeleg tocmai pe dos. (O ia de mînă și o așază pe scaun, el așezîndu-se pe celălalt, în fața ei.) Și-apoi ?

DOCTORIȚA : Apoi ce ?

NECUNOSCUTUL : După ce v-ați împrietenit, ce-a urmat ?

DOCTORIȚA : Exact ce trebuia să urmeze.

NECUNOSCUTUL : Nu, nu asta am vrut să te întreb, ci altceva : dacă te-ai îndrăgostit de el.

DOCTORIȚA : Ce întrebare ! Sigur că m-am îndrăgostit. Altfel, nici n-ar fi putut să urmeze... ceea ce a urmat.

NECUNOSCUTUL : Sînt femei și femei. Apoi ?

DOCTORIȚA : Apoi... Dar ce rost are să-ți spun toate astea ? Și tocmai acum ! Și unui necunoscut amabil, care-mi aduce daruri de revelion.

NECUNOSCUTUL : Mulțumesc pentru „amabil".

DOCTORIȚA : Ai noroc că n-a venit între timp nici o urgență, fiindcă te-aș fi lăsat aici și mi-aș fi văzut de treabă.

NECUNOSCUTUL : Iar eu te-aș aștepta.

DOCTORIȚA : M-ai aștepta ? Îmi place că îmi spui asta. M-ai aștepta !... (Amestec de cochetărie și seriozitate.) Cît ?

NECUNOSCUTUL : Dacă ar fi după mine, oricît.

DOCTORIȚA : Oricît ? Bărbații sînt foarte grăbiți și nu au timp să aștepte.

NECUNOSCUTUL : Eu am timp. Adică, mai exact, eu nu am timp, de aceea te-aș aștepta oricît. Nu mă privi atît de mirată. Vreau să spun că eu nu cunosc timpul. Numai dumneata știi ce e timpul.

DOCTORIȚA : Bineînțeles !

NECUNOSCUTUL : Cu o condiție : să nu te întrebe nimeni ce e. Dacă te întreabă cineva, nu mai știi.

DOCTORIȚA (rîzînd) : Ești filozof ?

NECUNOSCUTUL : Da' de unde ! Filozofii caută ceea ce nu cunosc, în timp ce eu cunosc ceea ce caut. Ca astă-seară. Te-am căutat pentru că te cunosc.

DOCTORIȚA : Poate ești vreun prieten din copilărie, pe care l-am uitat.

NECUNOSCUTUL : Sînt mai mult un prieten al copilăriei, dacă vrei. Bradul îți place ?

DOCTORIȚA : Mult de tot. E împodobit cu un deosebit gust.

NECUNOSCUTUL : Și dacă ai ști cu cîtă grijă l-am adus pînă aici.

DOCTORIȚA (umită la culme) : Dumneata ? Dumneata ai adus bradul ?

NECUNOSCUTUL : Nu puteam veni în același timp și cu bradul și cu o droaie de pachete.

DOCTORIȚA : Atunci, ai mai fost o dată aici ?

NECUNOSCUTUL : Cu o jumătate de oră înainte. Cred că ai avut destulă bătaie de cap, gîndindu-te cine ți l-a adus.

DOTORIȚA : Am făcut o mie de presupuneri.

NECUNOSCUTUL : Și pariez că la oricine te-ai gîndit, numai la mine nu.

DOCTORIȚA : Cum să mă gîndesc la dumneata dacă nici nu existai ?!

NECUNOSCUTUL (corectînd-o) : Nu existam pentru dumneata.

DOCTORIȚA : După cum ai venit, nu m-aș mira să nu fi existat deloc acum o oră. Toată întîmplarea asta este atît de ciudată, încît mi s-ar părea firesc dacă mi-ai spune, de pildă, că ai venit de pe altă planetă.

NECUNOSCUTUL : N-ar fi exclus. Dar, uneori, două ființe de pe două planete îndepărtate se pot apropia mai mult decît doi oameni care trăiesc în același oraș și pe aceeași stradă. Nu crezi ?

DOCTORIȚA : Nu-ți pot răspunde. N-am întîlnit încă pe nimeni dintr-o altă planetă. Dumneata ai întîlnit ?

NECUNOSCUTUL (privind-o în ochi) : Da, am întîlnit o femeie.

DOCTORIȚA : Frumoasă ?

NECUNOSCUTUL : O femeie este totdeauna frumoasă...

DOCTORIȚA : Exagerezi...

NECUNOSCUTUL : ...Dacă știi s-o privești, dacă știi să-i descoperi frumusețea care i se ascunde uneori în zîmbetul din colțul gurii sau în culoarea castanie a părului.

DOTORIȚA : Dumneata ai descoperit frumusețea acelei femei ?

NECUNOSCUTUL : Da, în ochi. Am văzut acolo, în ochii ei, un întreg univers. Milioane de dorințe care se închegau în nebuloase explodînd apoi în sisteme stelare, fugărindu-se prin inima ei ca prin cosmosul infinit, revenind în cercuri de mii de ani lumină străbătute într-o singură clipă, ciocnindu-se deseori cu zgomote surde, pe care le auzeam numai eu. Dorințele femeii pe care am cunoscut-o își caută armonia universală bazată pe existența unui astru incandescent, în jurul căruia să se învîrtească și de la care să primească viața. Dorințele acestea le citesc acum în ochii acelei femei, care ești dumneata. De ce te minți singură ? Emil te-a dorit pentru o noapte, sau pentru zece, dar numai pentru cîteva, nu pentru toate nopțile. Haide, fii sinceră. Ai fost vreodată sigură că ești iubită ?

DOCTORIȚA (după o pauză) : Nu. Din prima zi în care l-am cunoscut, mi-am dat seama că Emil nu mă iubește, ci doar mă vrea. Femeile au un simț în plus față de bărbați : acela de a-și da seama dacă un bărbat le iubește sau numai le dorește. Din păcate, deseori caută să se mintă singure și să nu creadă în propriul lor simț.

NECUNOSCUTUL : De aceea și dumneata ai crezut că te iubește.

DOCTORIȚA : Da. Pentru că voiam să fiu iubită. Am avut destule decepții în viață și a început să-mi fie teamă că nu mai am timp să fiu iubită cu adevărat de un bărbat. De aceea m-am încăpățînat să văd mărturisiri de dragoste chiar în nepăsarea lui, uneori chiar în duritățile lui.

NECUNOSCUTUL : Dar dumneata, firește, ai crezut că-l iubești.

DOCTORIȚA : Da. Mai mult am vrut să cred, să mă conving eu însămi că trebuie să cred că-l iubesc. M-am agățat de... dragostea aceasta ca un om aruncat în ocean care se agață de o scîndură salvatoare. Și, de fapt, îl iubesc. Sau l-am iubit. În sfîrșit, nu mai știu nici eu. Visuri, proiecte... Eu. Poate și el, dar nu mi-a spus niciodată. (Zîmbind dureros.) Acum două săptămîni mi-a telefonat : „Să ne trăim fiecare viața noastră și să ne vedem din cînd în cînd". Ieri mi-a dat telefon : „Draga mea —; de altfel totdeauna îmi spune așa, draga mea —; ce-ar fi să sfîrșim dragostea noastră odată cu anul care se încheie ? Ar fi foarte nostim. Haide, fii rezonabilă, nu mai sîntem copii". Și a închis telefonul.

NECUNOSCUTUL : Și tot proiectul de a petrece revelionul împreună a căzut.

DOCTORIȚA : Da, a căzut.

NECUNOSCUTUL : Și așa se face că ești astă-seară de gardă.

DOCTORIȚA : Știi prea multe despre mine.

NECUNOSCUTUL : Presupuneri.

DOCTORIȚA : Care sînt exacte. N-am putut rămîne acasă în noaptea asta... singură. Aș fi strigat, aș fi spart geamurile. Și l-am rugat pe colegul meu să-mi cedeze garda lui.

NECUNOSCUTUL : Ceea ce a făcut cu cea mai mare bucurie.

DOCTORIȚA : Cînd i-am dat telefon, pe la ora șase, și i-am spus că vreau să fac eu de gardă, întîi a izbucnit în rîs și a zis că glumesc. Cine mai renunță la revelion de bunăvoie ?

NECUNOSCUTUL : Dumneata. Știi de ce ? Pentru că e mai ușor să renunți decît să lupți. Pentru că dumneata ai renunțat mereu în viață la cîte ceva, pînă și la speranțe.

DOCTORIȚA : De multe ori în dragoste lupta nu are sens. Spune și dumneata : cum pot lupta eu să-l fac pe Emil să mă iubească ? În nici un fel.

NECUNOSCUTUL : Îmi dai voie să aprind o țigară ?

DOCTORIȚA : Te rog.

NECUNOSCUTUL (întinzîndu-i un pachet cu țigări) : Fumezi ?

DOCTORIȚA : Nu, mulțumesc.

NECUNOSCUTUL (își aprinde țigara, apoi) : De acord cu dumneata. Pe Emil nu-l poți face să te iubească. Probabil că în toată viața lui nu va iubi niciodată cu adevărat. Dar dumneata poți iubi.

DOCTORIȚA : Crezi că... mai pot iubi ?

NECUNOSCUTUL : La treizeci și cinci de ani se poate iubi... perfect.

DOCTORIȚA : Îmi cunoști și vîrsta.

NECUNOSCUTUL : Da, firește.

DOCTORIȚA : Arăt anii ?

NECUNOSCUTUL : Mai mulți chiar !

DOCTORIȚA : Cum adică ?

NECUNOSCUTUL : Nu de treizeci și cinci de ani, ci de trei sute cincizeci de mii de ani arăți.

DOCTORIȚA : Domnule, te rog !

NECUNOSCUTUL : Arăți ca o stea a cărei vîrstă de-abia are trei sute cincizeci de mii de ani, o stea care arde la temperatura a cîtorva milioane de grade, pierdută undeva în roiul de constelații, dar vie și fierbinte și reală, o stea care te farmecă pînă la extaz cu lumina ei, care te atrage prin firele invizibile ale gravitației universale, dar de care nu te poți apropia dacă tu însuți nu ești o stea tot atît de fierbinte. Să nu-ți pierzi niciodată speranța, pentru că nu te vei stinge curînd. Stelele ard mult, ca femeile. Vei întîlni odată o cometă, care se va apropia de dumneata și cu care te vei contopi. În ziua aceea, stea și cometă vor străluci mai tare și vor da naștere la o lumină nouă, care se numește dragoste.

DOCTORIȚA (după o pauză, se apropie de el, întinde mîinile și îi apucă un nasture de la haină) : Îți cade nasturele. Nu vrei să ți-l cos ?

NECUNOSCUTUL : A, da, din cauza caloriferului.

DOCTORIȚA : Din cauza... cui ?

NECUNOSCUTUL : Am intrat în spital pe țeava caloriferului și mi s-a agățat, probabil, un nasture.

DOCTORIȚA : Zău dacă pricep vorbele dumitale. De fapt, nici nu știu de ce te-am primit și de ce accept să stau de vorbă cu dumneata.

NECUNOSCUTUL : Vezi, tocmai aici e misterul : nu știi de ce. Dar nu m-ai dat afară și continui să stai de vorbă cu mine. Poate pentru că mă așteptai.

DOCTORIȚA : Pe dumneata ?

NECUNOSCUTUL : Toată lumea așteaptă astă-seară pe cineva. Iar dumneata nu știi, dar simți că trebuie să aștepți pe cineva... sau ceva. Pentru că eu sînt mai mult „ceva“ decît „cineva“.

DOCTORIȚA (tristă) : Și vrei să-mi amintești că dacă nu veneai dumneata eu aș fi fost singură...

NECUNOSCUTUL : Nu te supăra pe mine. Nu vreau cu nici un preț să te întristez, și asta nu numai pentru că nu am voie din punct de vedere profesional — și aș putea fi tras la răspundere ! —, dar nici eu personal nu doresc să te întristez. Știi ce, hai mai bine să-ți spun o glumă proastă. Poate te înveselesc. Odată, Moș Gerilă a ajuns la o casă, la ultima pe care trebuia să o viziteze, și nu-i mai rămăsese nimic în tolbă. Știi ce-a făcut ?

DOCTORIȚA (absentă) : Ce-a făcut ?

NECUNOSCUTUL : A rămas, cu voia lui, zălog în casa aceea.

DOCTORIȚA : Pînă cînd ?

NECUNOSCUTUL : Pentru totdeauna. Hai, acum să zicem că eu arunc toate darurile pe fereastră și că ți-aș rămîne zălog.

DOCTORIȚA : Dumneata ? De ce ?

NECUNOSCUTUL : Pentru că... te iubesc.

DOCTORIȚA (ca trezită din vis) : Mă iubești ? Într-adevăr, e o glumă proastă și te rog să termini.

NECUNOSCUTUL (vesel) : Și, în definitiv, de ce n-am avea umor în noaptea asta ? Mi-aduc aminte că am vorbit de curînd despre umor cu un prieten al meu din Andromeda, acum vreo sută de ani. Prietenul meu e foarte spiritual, deși pare cam zănatec. Spun numai pare, pentru că e logician de forță, mult mai mare ca Aristotel, pe care l-a cunoscut personal și căruia i-a sugerat niște principii de logică în care voi credeți și astăzi.

DOCTORIȚA : Ai niște idei atît de absurde, încît mi-e imposibil să nu te cred.

NECUNOSCUTUL : Prietenul acesta al meu, care acum e în floarea vîrstei, spunea că umorul nu e în nici un caz nici deznădejde, nici ratare, nici platitudine, nici lașitate. Un om fără speranțe nu poate avea umor. Nici lașul, nici ratatul. Cred că are dreptate. Umorul este expresia cotidiană a speranței, a luptei, a eroismului.

DOCTORIȚA : Și ai impresia că în noaptea aceasta...

NECUNOSCUTUL : Certitudinea, nu impresia. (O cuprinde ușor cu brațele.) Te iubesc.

DOCTORIȚA (desprinzîndu-se brusc și intrînd subit într-o stare de tulburare intensă) : Nu, lasă-mă. Lasă-mă, te rog. Și, mai ales, nu-mi spune asta. Minciuna s-a născut odată cu cuvîntul. Sîntem mincinoși pentru că putem vorbi. N-am să te cred niciodată. N-am să mai cred pe nimeni.

NECUNOSCUTUL : Pentru că nu ți-a mai spus-o nimeni în clipa în care voi, oamenii, realizați veșnicia : clipa care desparte anul vechi de cel care vine. O singură clipă pe an e dat să gustați fiorul veșniciei. Clipa aceasta de veșnicie pură închide în ea tot trecutul și întreg viitorul lumii. În clipa aceasta, țineți-vă răsuflarea și gîndiți-vă la marea fericire care vi s-a dat : aceea de a spera și de a iubi. Iar eu vin acuma să-ți spun : te iubesc. Speră că vom înfăptui dragostea noastră, dar speră din toate puterile inimii dumitale, pentru că e un lucru foarte greu.

DOCTORIȚA : Lasă-mă ! Lasă-mă ! Oricine vei fi, orice nume ai purta, te rog să pleci. M-a înșelat dragostea

unor oameni pe care i-am cunoscut, sau cel puțin am crezut că-i cunosc, și acum îmi ceri să cred în dragostea unui necunoscut cu care stau de vorbă doar de o jumătate de oră.

NECUNOSCUTUL (vine lîngă ea și o întoarce cu fața spre el) : Ascultă, Tatiana...

DOCTORIȚA : Știi și cum mă cheamă ?! Cine ești dumneata ? Și de unde vii ?

NECUNOSCUTUL : Din univers. O, e atîta circulație în univers ! Îți voi spune și cine sînt. Îți voi lăsa și adresa mea, dar acum e vorba de ceva mult mai important. M-am îndrăgostit de dumneata. Nu, rămîi aici și ascultă-mă. M-am îndrăgostit cu adevărat, dar trebuie să plec.

DOCTORIȚA (repede, fără voia ei) : Unde ?

NECUNOSCUTUL : Înapoi, în constelația Lirei. N-am ce face. De altfel, după ce dispar, nici voi nu vă mai aduceți aminte de mine un an întreg. Cincizeci și două de săptămîni ! Furați de treburile voastre, de bucuriile și durerile voastre, nu vă mai gîndiți la nimic.

DOCTORIȚA : Eu nu te gonesc, deși ești... cam nebun.

NECUNOSCUTUL : Sînt nebun, firește. Nici nu-ți închipui cît sînt de nebun... Ți-am spus că trebuie să plec. Nu mai pot veni decît la anul. Chiar dacă aș fi trimis tot la dumneata, nu te-aș putea vedea decît din an în an. Dacă ai fi veșnică, așa cum sînt eu, lucrul acesta nu m-ar deranja. Înțelegi ?

DOCTORIȚA : Înțeleg că ești într-adevăr nebun.

NECUNOSCUTUL : Și încă ce nebun ! Nebunia mea va merge pînă acolo încît voi încerca să cer permisiunea să locuiesc aici de-acum înainte.

DOCTORIȚA : Aici, în spital ?

NECUNOSCUTUL : Nu, aici, pe pămînt ! Va fi greu, poate imposibil să mi se permită. Și știi de ce ? Pentru că, o dată venit pe pămînt, va trebui să renunț la legile după care mă conduc acum și să le accept pe ale voastre. Va trebui deci să sufăr, să îmbătrînesc și chiar să mor. Dar vreau să-ți dovedesc cît te iubesc de tare și voi cere să fiu ca oricare om înce-

pînd de mîine. Cînd va auzi prietenul meu, logicianul, va rîde cu gura pînă la urechi. Dar dragostea e mai presus de logică. Ea face parte din armonia universului în care trăim. Și chiar dacă nu voi obține dezlegarea de a coborî definitiv pe pămînt, voi încerca să-i trag pe sfoară într-un fel.

DOCTORIȚA : Să-i tragi pe sfoară ? Pe cine ?

NECUNOSCUTUL (cu un deget la gură, șoptit) : Ssst ! Pe șefii mei din constelația Lirei. Totul e să am un motiv care să mă facă să întîrzii cîteva zile pe pămînt după revelion. În mod normal, după cele douăsprezece bătăi ale gongului de la miezul nopții, trebuie să plec. Dar voi găsi eu o soluție. Am să le spun că m-am îmbătat și că am uitat să mai plec. Nu, nu-i convingător. Sau că am avut un accident... da, dar trebuie să-l am întîi, fiindcă se vor interesa.

DOCTORIȚA (se apropie de pom și rămîne în fața lui) : Se apropie miezul nopții, dragul meu necunoscut.

NECUNOSCUTUL (fericit) : „Dragul meu" !?

DOCTORIȚA : Da, dragul și nebunul meu necunoscut. Cînd eram mică tata mi-a spus odată că omul care îmi va aprinde luminile pomului va fi omul meu. Nu vrei să mi le aprinzi dumneata ? (Necunoscutul aprinde una cîte una lumînările pomului, în timp ce Doctorița stă nemișcată și-l urmărește. Apoi.) Mulțumesc. Cum te cheamă ?

NECUNOSCUTUL (scoate cîteva țigări din pachet și le așază pe masă) : Îți las cîteva țigări. Să mi le păstrezi pînă la anul, dacă nu voi reuși să mă întorc mai curînd. Dar voi încerca să provoc ceva... neprevăzut și să nu mai plec. La revedere, Tatiana, și pe curînd. (O sărută pe obraz și iese în vîrful picioarelor, pe ușă, după ce a scos din buzunar o carte de vizită și a lăsat-o pe colțul mesei.)

DOCTORIȚA (nemișcoată, nesimțind că Necunoscutul a ieșit) : Cum te cheamă ? De ce nu vrei să-mi spui cum te cheamă ? (Se întoarce și-și dă seama că e singură. Vrea să fugă spre ușă, dar se răzgîndește, după cîțiva pași și se întoarce spre masă, pe colțul căreia vede cartea de vizită. O ia și o citește cu glasul su-

grumat) : Moș Gerilă. Constelația Lirei. Planeta două sute patru. (Rămîne o clipă cu răsuflarea tăiată, apoi sună telefonul. Ridică receptorul cu mișcări automate) : Alo, da eu... (Încercînd să fie degajată.) La mulți ani !... Cine ?... Da, a venit și la mine... Dar la mine a venit Moș Gerilă cel adevărat. (Cu o sinceritate copilărească.) Nu, nu mint. (Înfierbîntîndu-se.) Nu rîdeți ca niște proști, pentru că există. L-am văzut, am stat de vorbă cu el... (Din ce în ce mai tare.) Nu rîdeți ! A venit la mine cu adevărat... Dar eu cred, cred, pentru că l-am văzut. (Spasmodic aproape, vocea fiindu-i amplificată la megafon în sală.) Există ! Există ! Există ! (În acest moment, Sora vine din dreapta, intră și rămîne uimită de aspectul Doctoriței, care mai ține încă receptorul în mînă, dar pe care îl pune în furcă imediat.)

DOCTORIȚA (încercînd să-și impună un ton cît mai oficial) : Ce e, soră ?

SORA : Vă rog să veniți repede la camera de gardă. A sosit o urgență.

DOCTORIȚA : Despre ce e vorba ?

SORA : Accident. Un camion a lovit un...

DOCTORIȚA (întrerupînd-o) : Și de ce nu l-au dus la spitalul de chirurgie ?

SORA : Accidentul s-a întîmplat în fața spitalului nostru și șoferul l-a transportat direct la noi. L-a adus în brațe.

DOCTORIȚA : Grav ?

SORA : A avut noroc că n-a trecut roata peste el. Mai mult l-a tîrît în șanț. Era în haină, fără palton, și n-are nici un act asupra lui. Zice că vrea să fumeze și că are niște țigări lăsate aici. Aiurează. Șoc puternic, probabil. Sau vreun nebun. Șoferul pretinde că s-a aruncat singur în fața camionului. Noroc că n-a pățit mare lucru. Păcat de haine, că i le-a rupt. Și are un costum albastru-deschis !... (În acest timp, încep să se audă rar bătăile unui gong care anunță miezul nopții. Pe aceste bătăi cade.

CORTINA

1964